

סבתוש, אני אשמח לשתף בקצת זכרונות שלי ממך:

תל אביב, גאיוש ואני קטנטנות ויחסית רחוקות, אבל את לא מוותרת על ביקורים בעיר הגדולה.
אם באוטובוס, או במטוס, כשבזמנו עוד היו טיסות ממחניים, פעם בשבוע מתייצבת.
מסתובבת איתנו ברחבי תל אביב, לוקחת אותנו לדשא של הילטון.

ואת הפעם שטסנו איתך, גאיוש ואני לקיבוץ.
איתך חווינו בעצם את הטיסה הראשונה, ולא משנה אם מדובר היה על מסלול קצרצר משדה דוב ועד למחניים, ההתרגשות הייתה גדולה ועד היום אני לא שוכחת את שקית קרקרי הדגיגונים הקטנה שהדיילת חילקה.
שבתות בקיבוץ. בראנץ' בקיבוץ.
בעיניה של הילדה שהייתי, היה מדובר בחוויה הקולינרית המדהימה ביותר שיכולה להיות.
לעלות איתך אל עבר חדר האוכל ורק לחכות כבר לקחת את העגלה החומה להניח את המגש ולהתחיל לבחור מהשפע שנגלה לפני.
והדילמות היו קשות: דייסת קוואקר או סולת. קורנפלקס צהוב או שלווה. לבקש ביצה לבחירה מעמדת "השפים" או דווקא לקחת ביצה רכה בכדי להשתמש בכלי המגניב שלה....
וכמובן שהחוויה לא הייתה שלמה ללא סיום בעמדת השטיפה...
שבתות בקיבוץ. בילויים בבריכה.
לצאת מהמים כשאת מחכה לי ולגאיה עם שתי מגבות צבעוניות שמשום מה הפכו לחלק מהחוויה עבורי.
בלעדיהן חוויית הבריכה לא הייתה שלמה.
בביקור האחרון שלנו איתך בבריכה, לפני כשנה אני מניחה, חיפשתי אותן בארון.
אני חושבת שמצאתי כבר רק אחת מהן.

להמשיך לקבל ממך טלפון כל שנה לקראת שבועות, גם כשכבר הייתי גדולה וזה הפך לפחות אטרקטיבי עבורי, אבל את רוחך זה לא שבר ועדיין כל פעם התקשרת בהתרגשות "עוד מעט הבריכה נפתחת! תביאו בגידים פעם הבאה!".

מזל באמת שעומר הגיע לעולם ובזכותו זכינו לעוד כמה חוויות של הליכה משותפת איתך לבריכה.

כבר היית מאוד חלשה והיה מאוד חם, אבל את לא וויתרת ובאת איתנו. כמה עשה לי נעים בלב לראות אותך יושבת מחויכת עם מאי המדהימה שלנו ליד המים, ממש כמו פעם עם איזה כובע קש סטייליסטי ומשקפי שמש.

להוציא דואר מתחת לחדר אוכל.

גאיוש ואני עומדת מול קיר תיבות ענק ומבלבל ומנסות לנחש בכל פעם את מספר התיבה שלך ואז בהתרגשות גדולה להכניס את המפתח, לסובב ולשלוף שלל דפים ומכתבים. וביניהם כמובן שתמיד לחפש את "דברי הכפר".

לראות אותך מתפעלת מפרחים חדשים בגינה. מוורדים מרשימים וריחניים על השיח.

לשתול איתך ועם אבא לפני הרבה שנים בלב הדשא בגינה עץ קטן, שהיום הוא כבר ממש גדול וגבוה ובתור ילדה לחכות להבטחה שתתממש: "בבת מצווה שלך, הוא יהיה כבר עץ גדול".

עוגת ספוג עם רוטב לימון מעל.

להכנס אלייך הביתה ולראות אותך עם מבט מחויך ונרגש יושבת על כורסאת העור השחורה, רואה תכנית בארטה או איזה קונצרט בMezzo.

בתור ילדות שהן כבר קצת נערות, להתלוות אליך לבקשתך לחדר השינה כי רצית לתת לנו איזו מטפחת או חולצה שלך, שלמרות ולרוב לא באמת היו לטעמי, עדיין שימחו וריגשו אותי מאוד.

כי סבתוש, גם אם לא באמת הייתה לך אפשרות לקנות מתנות גדולות ומפוארות, מעולם לא וויתרת על מתנת יומולדת, על מתנה קטנה לחג, וכשכבר קשה היה לך להתנייד ולהגיע לבקר, לא וויתרת על לבקש מאמא שתיתן לנו כסף ואת "תשלחי לה בחזרה בדואר".

בביקורים עם אמא וגאיוש תמיד רצית לפנק אותנו ו"להזמין למסעדה". ועכשיו בביקורים עם עומר, תמיד למצוא לו איזו בובה קטנה מהארון ולתת לו.

סבתוש תמיד אזכור את רוחב הלב שלך ואת הרצון התמידי הטהור והתמים, להעניק לי ולגאיוש.

אני זוכרת אותך יושבת בשורה הראשונה בחתונה של לבנון ושלי, אני חולפת על פניך המרוגשות ועוצרת לתת לך נשיקה על היד.

לא אשכח את הקשר המיוחד שנוצר בין שניכם, בינך לבין לבנון. גם כשנהיה קשה יותר לנהל איתך שיח מתמשך, קוהרנטי, הוא עדיין הצליח לנהל איתך שיחות, להצחיק אותך, להוות אוזן קשבת ומתעניינת באמת לעוד קצת סיפורים מהעבר, אני מקווה שגם את הרגשת וחוויית את זה.

אני כל כך שמחה שעוד הספקת להכיר ולהנות 3 שנים מנין מתוק, שגם אם לא ראה אותך בתדירות גדולה, חזר מכל ביקור בקיבוץ עם עוד חוויות וזכרונות נעימים מסבתא מינה.

אני שמחה שהספקת, גם אם רק פעם אחת, לראות את הנינה שלך.

אני אוהבת אותך סבתוש חמודה שלי, תמיד אוהב ואתגעגע.

נעה (נכדה)

